

(Næsten) alt

Og tillykke med Kulturministeriets store pris.

Af Steffen
Larsen

Kulturministeriets illustratørpris tilfaldt i år Jakob Martin Strid for bogen *Den fantastiske bus*, og da han er meget privat og ikke ønsker at medvirke i bladet, må vi stykke en fortælling sammen om ham på anden vis.

Den fantastiske bus er måske den største og også den tungeste børnebilledbog i hele verden, den er i A3-format og vejer over to og et halvt kilo, så det er ikke lige en bog, man sådan uden videre overser.

Hvis du ikke kender monster-kæmpe-billedbogen *Den fantastiske bus*, må det være, fordi du ikke har opholdt dig i Danmark det sidste lille års tid. *Den fantastiske bus* udkom i slutningen af 2023, og den blev alligevel årets næstmest solgte udgivelse hos Saxo. Sådan noget er ikke sket før.

Det gælder også værket. Sådan noget er aldrig udkommet før. Måske er det også den tungeste børnebilledbog i hele verden? Det tror jeg.

Nu hvor røgen har lagt sig, står Jakob Martin Strid tilbage med en masse roser, Kultur-

ministeriets illustratørpris og en indstilling til Nordisk Råds store pris. Og det er kun begyndelsen.

Ingen faste meninger

Jakob Martin Strid er meget privat om sin opvækst og sit liv. Han brænder heller ikke for at komme i *Børn & Bøger*, så derfor får han lov at være fri.

Alt, hvad der står i denne artikel, er hentet fra løse rygter og alment tilgængelige kilder. Vi ved dog, at han har en søn på 15-16 år, som han elsker. Det står nemlig i *Den fantastiske bus*, som er tilegnet Morris (der pudsigt nok også er navnet på Lucky Lukes skaber).

Strid er dog ikke sikker på, om Morris i det hele taget var "lavet" dengang 15 år tidligere, hvor han sø- og luftsatte sit enorme projekt om en firemotors bus i fire etager med op til 18.500 hestekræfter, som redder en blandet flok dyr og måske os alle sammen.

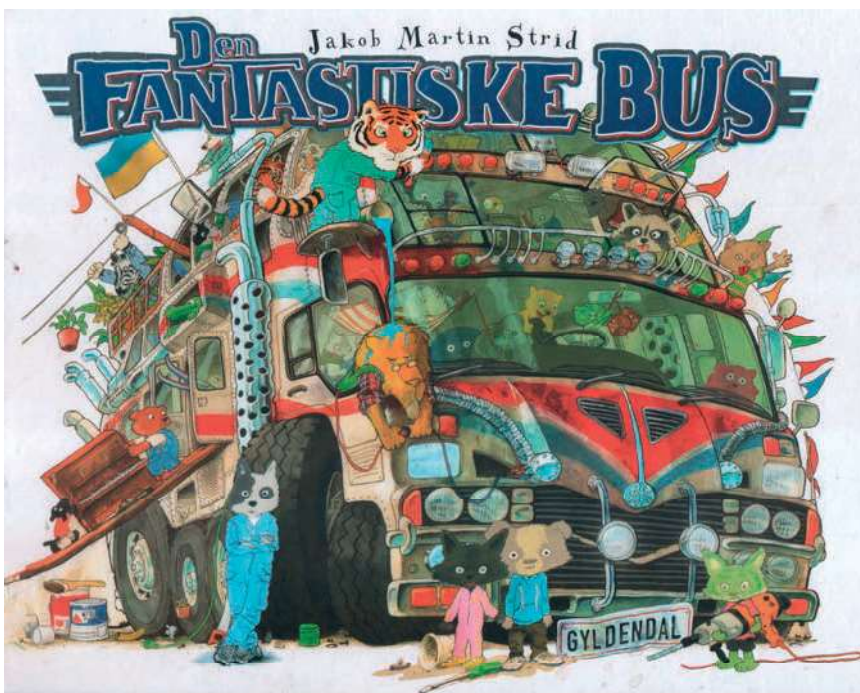
Så her er, hvad vi ved om Jakob Martin Strid – i det følgende blot kaldet Strid! Han er født den 7. december 1972 og er noget så sjældent som en uddannelsesløs tegner/fortæller.

Strid har gået på "Livets Akademi", og der har han lært at være barnlig uden at blive barnagtig, at være ægte nørdet på den sjove måde, bevægende uden at omklamre og omhyggeligt præcis i hyggedoseringen.

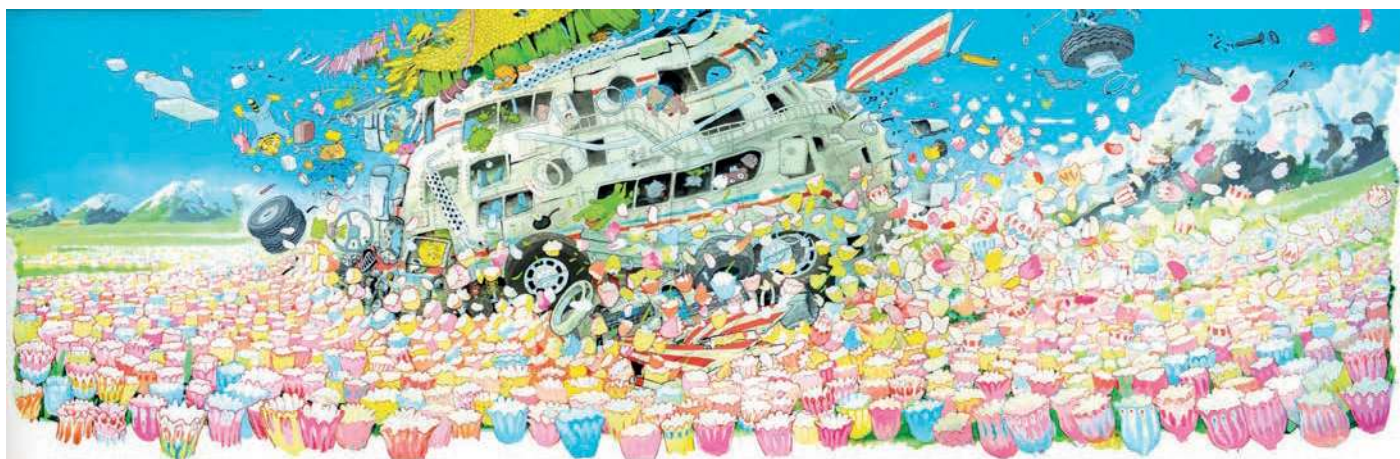
Man kan heller ikke gribe fortæller Strid i at have faste meninger. Det passer ikke til hans nuværende univers af fred og kærlighed.

Vellykket fejlplaceret

Nogen halv-hippie var Strid ikke til at begynde med. Han har tegnet for målrettet venstreorienterede blade som *Politisk revy* og *Socialistisk Weekend*, han kom i autonome kredse,

t om Strid

Det er noget af en ladning af noble dyr, den fantastiske bus letter med. Der er tro på, at man vil komme frem til Belanka og finde den eftertragtede safran-lilje, som kan kurere lille Timo – det lykkes.

hans første rigtige udgivelse er en tegneserie, der hedder *Vi hader alting*.

Han måtte senere bære prisen som den mest vellykket fejlplacerede danske sribetegner siden, ja, siden hvornår? Det var i de år i begyndelsen af århundredet, hvor han tegnede sylespidst, vulgært, vrissent, grænseoverskridende og dagligt for avisen *Politiken*.

Måske husker nogen endnu chefredaktøren med en agurk stikkende ud af numsen. Og det var kun begyndelsen. Alligevel fik Strid en pris for sriberne, det var selvfølgelig Dan Turèll-prisen (2001).

Nu vi er ved hæderen, er der (næsten) ikke den pris, han ikke har vundet bortset fra Nobels. I skrivende stund er han videre på vejen deropad med en indstilling til Nordisk råds børnebogspris.

Alligevel er han hverken sippet eller hovski-snovski. Han vil bare gerne være i fred. Så lad os stige ombord på *Den fantastiske bus*:

Alskens skabninger

Vi er i Ahnstarr City. Det minder lidt om Københavns Sydhavn. Her er oaser af fred midt imellem fabrikker, trafik og anden støj. Men fremskridtet truer, og bulldoserne æder sig langsomt ind på rækken af selvbyggerier, der huser alverdens dyr. Lige med undtagelse af dugsalamanderen.

I roligt tempo præsenterer fortælleren os for blandt andet løven Tolstoj, fru Friby, der er et grønt krybdyr, og lille Timo, som hun har adopteret. Han er en bamselignende figur ligesom fortælleren, Taku, og meget syg. Taku bliver glad for den sorte ræv Silja, og bag horisonterne venter geden Pierre i landet Belanka.

Tiden er knap. Snart er de små boliger ved havnekajen væk. I sidste øjeblik letter den fantastiske bus anker med sin last af noble dyr og en tro på, at man vil komme frem til Belanka og finde den eftertragtede safran-lilje, som kan helbrede lille Timo.

Først kører man langs havet, så videre henover det store Østlige Plateau for at ramme Broen til Nordpolen, som er over 40.000 fod høj.

Senere møder de både guder og despoter, men heldigvis når de frem til Belanka, hvor geden Pierre nu sidder i sin havestol og nyder en joint med løven Tolstoj. Eller er det bare safran-lilje-pot? I hvert fald bliver også lille Timo rask meget hurtigt.

Læseren tryk og lykkelig

Der er ikke et øje tørt i hele Belanka og omegn, da Strid bukker og takker. Det fede ved *Den fantastiske bus* er, at lige når man tror, man er med, så slår den et slag med halen og finder på noget andet.

For eksempel lægger tegneren op til, at bussen vil blive stoppet af politiet lige rundt om hjørnet allerede i Ahnstarr City. Men hvad sker der? Betjentene er blot mødt op for at hjælpe det store skrummel ind under lavthængende el-